

на вжтрѣ. Мурджо се хвърли на срѣща му, захрипа и залая радостно, радостно. Домакинътъ се оглежда внимателно и вижда: люлката обърната, дѣтенцето — на земята, не шава: муцуната на кучето кръвава, а то се хвърля възъ него и лае. „Побѣснѣло е, казва той, и го е задушило!... За туй днесъ то ходѣше съ наведена глава“. При тѣзи думи Петко се навѣси, притъмнѣ му прѣдъ очитѣ и не знаеше гдѣ се намира! Той грабнѣ ножа си, забодѣ го въ сърдцето на кучето отчаенъ почти. И горкия Мурджо, само еднѣжъ изквича, паднѣ и издѣхнѣ на мѣстото си!

Отъ шумътъ дѣтенцето се пробуди и заплака. „Живо ли си?“ Извика бащата и се спусти надъ него. Чакъ сега той забѣлѣжи разкъсаната змия и разбра работата, върнѣ се при Мурджа, но бѣше вече късно. Прѣзъ туй врѣме се завръща и жена му. Като разбрахѣ добрѣ — какъ се случило всичко, съ гласъ заплакахѣ надъ Мурджа.

Господаритѣ погребяхѣ мъртвия трупъ на доброто куче, но и до днесъ не могатъ да забравѣтъ неговата вѣрностъ и доброта.

Стефанчо и мравки.

Изминѣ се студената зима и дойде хубавата топла пролѣтъ. На всѣкъдѣ е вече приятно: птичкитѣ почнѣхѣ да пѣѣтъ пакъ тѣй весело, както прѣзъ всѣка пролѣтъ; всичко се съживи и всичко се радва на Божия свѣтъ.

Единъ недѣленъ день Стефанчо, като се завърнѣ отъ черква, заедно съ родителитѣ си, поиска му се да отиде на улицата да играе съ